

II. helyezett: Tóth Tímea 10.D

Hátborzongatóan realista elbeszélés, melynek váratlan csattanója és szokatlan üzenete, hogy a rémálmok néha valóra válnak... ☹

Rémálom a kastélyban

1.

Rápillantottam az órára. Fél perc és éjfél. Behunytam a szemem, majd óráknak tűnő másodpercek múlva hatalmas kongás töltötte be az ódon kastély minden egyes szegletét. A kastély kívülről inkább hasonlított egy szellemszállásra, mintsem egy barátságos otthonra. A külsejét már évszázadok óta tekergő borostyán alaposan benőtte, s a két torony szegletén még most is ott gubbasztottak az ocsmány vízköpő szörnyek, amiket úgy utáltam. Kiskoromban még vidáman sétáltam a kastély körül elterülő, gyönyörű parkban, ami mostanra teljesen felismerhetetlen lett a sok gaztól. Sajnos az utolsó tisztességes lakója az ük-ük nagyapám volt, aki roppantul élvezte a grófi pompát, s ennek rengeteg jele felfedezhető volt: a parkban minden hétvégén 5-6 kertész tevékenykedett, a szobalányok a kastély falain belül fényesre sikáltak mindent... de az akkor volt... Éreztem, hogy a hideg kő megrázkódik alattam, elkezdtem fázni, de nem volt annyi lélekjelenlétem, hogy felkászálódjak a padlóról. Még egy valami visszatartott a mocorgástól: egy meleg, és egyenletesen lélegző test a karjaimban. Az öcsém, Jamie, akiért a poklok poklát is képes lennék elviselni. Most valahogy így állunk. A poklok poklát. Már csak mi maradtunk egymásnak, számomra más nem volt fontosabb. Tudtam, ha én feladom, őt veszélyeztetem. De még nem jött el a cselekvés ideje. Körbejárattam tekintetem a szobán: a hatalmas óra, amit még az ük-ük nagyapám vásárolt egy árverésen, a régi, tölgyfából készült komód, az öreg, pókháló lepte csillár, és az a rengetek kartondoboz, ami ősrégi dísz tárgyakat tárolt. Ahogy óvatosan forgolódtam, éreztem, hogy szemhéjaim egyre nehezebbek lesznek, de megpróbáltam ébren maradni. Megint az órára néztem, s elkezdtem hosszasan bámulni a másodpercmutató egyhangú járását.

2.

Lassacskán 6 órája vagyunk fogva tartva apánk kastélyában. Anyánk semmit sem sejt róla, hiszen a szokásos hétvégénket töltjük Samnél, az 'apánknál'. (Nem mintha a többi napon jobban figyelne ránk. Lefoglalja a munka és a háztartás... gyereknevelés?! Ugyan minek?) Egyedül Joe bácsi, anyánk bátyja szokott törődni velünk. Többször is megpróbált magához venni minket, de a szüleink nem engedélyezték, mondván a gyerekeknek a szüleik mellett a helye. Ő volt az, aki inkább az apánk volt: ő vitt minket először cirkuszbá, állatkertbe, és egyéb apa- gyerek programra. Emellett eszem ágában sem volt Samet apának hívni. Egyszer vitt el kirándulni, akkor is elhagyott minket, mert valami haverja elhívta sörözni, s az fontosabb volt, mint mi. Már csak abban reménykedtem, Joe-nak feltűnik, hogy valami nagyon nincs rendben. Ez a nap is úgy kezdődött, ahogy az összes többi: én hisztiztem, hogy nem akarok menni, Jamie hisztizett, hogy nem akar menni, de mint mindig, most is el kellett indulnunk. A helyi vasútállomás mellett találkoztunk, Sam jött értük kocsival. Már akkor látszott, hogy valami nincs rendjén; a pia szag csak úgy dőlt belőle, és jobbra-balra dülöngélt. Megpróbáltam meggyőzni, hogy ez nem épp a megfelelő hétvége a találkozásra, főleg nem ilyen állapotban, mire ő, se szó, se beszéd, pofónvágott, és belökött a kocsijá ajtaján. Jamie már bent ült a kocsiban, különben sem az a tizenkét éves, aki meg tudna küzdeni egy ilyen alakkal. Útközben végig régi katonadalokat énekelt és a gyereknevelésről tartott kiselőadást felváltva. Azt hittem, hogy végre lenyugszik, és nem ütleget ismét. Ebben igazam lett, nem ütött meg többet, hanem elővette a pisztolyát. Jamie-vel nagyon megijedtünk, de leginkább egymásért aggódtunk. 'Haza' érve Sam felparancsolt minket az egyik padlásszobába és kulcsra zárta az ajtót. Nagyon veszélyes lett volna apánk akaratával szembeszállni, de minden lehetőséget meg kellett próbálnunk a kijutásért. Em, mi lesz most?- fordult felém megszeppenve Jamie. Nem tudom, Öcskös, de kitalálunk valamit- feleltem neki, de ötletem sem volt, hogyan tovább. Nincs téror?- kérdezett ismét, s mintha remény csendült volna a hangjában. Tudod, hogy esélytelen...- válaszoltam, de

nagyon sajnáltam, hogy meg kell fosztanom őt a telefonálás reményétől. Azzal mindketten elindultunk valami nyílás, vagy egyéb rés után nézni, amin ki lehetne mászni valahogy, de a kis ablakon kívül, ami olyan pici volt, hogy Jamie sem fért ki rajta nem találtunk egyebet. Kellett egy terv.

3.

A terv készen állt, már csak meg kellett várnunk a megfelelő pillanatot. Még nem volt annyi idő, hogy Sam feljöjjön, és valami ennivaló félért dobjon be nekünk, így más elfoglaltság híján leültünk beszélgetni. - Te Emily, mi baja lehet apánknak? – kérdezte Jamie.- Nem tudom, de nagyon úgy néz ki, hogy agyalágyultabb lett, mint hittük. Nem szokott ennyit vedelni, pláne akkor, amikor velünk tölti a hétvégéjét. – feleltem kissé cinikusan, s lekuporodtam mellé a dohos pokrócra. - Én mindenesetre remélem, hogy hamar észhez tér, különben...- Jamie már nem tudta befejezni a mondatot, mert letről kiabálás hallatszott, majd lépésekre lettünk figyelmesek a lépcső irányából: - Bűdös kölkök! Na, majd én megmutatom nektek! Kinyírlak benneteket, ha addig élek is! Mindketten borzalmasan megijedtünk, nem tudtuk mire vélni ezt az erőszakosságot. Gyorsan összekaptuk magunkat, s a lehető legnagyobb felkészültségben vártuk, hogy apánk benyisson. A tervet tudod- fordultam öcsém felé. Csak ne történjen semmi gubanc! – felelte ijedten, s láttam, hogy remeg a keze. Nem fog!- nyugtattam meg, s reméltem, hogy hangom biztosabbnak hallatszott, mint én hallottam. Belül reszkettem, hogy elbaltázzuk a dolgot, s nagyon rossz vége lesz. Azzal az ajtóhoz osontunk, ügyelve, hogy a padló ne nyikorogjon a lábunk alatt. Eddig sikerült, az ajtóhoz jutottunk, időközben Sam is előbányászhatta a kulcsot a zsebéből, mert most a zárral bajlódott. Megszorítottam a kezemben lévő deszkát, amit nem sokkal ezelőtt szedtem ki a szétesőben lévő szekrény mögül. Kintől elhalt a kulcs zörgése, s nyílt az ajtó. Amint Sam belépett hatalmasat suhintottam a fejére, kezéből kiesett az üveg, s végiggurult a padlón, egészen az ablakig. Gyerünk!- kiáltottam, s átugrottam apám testét. Még félig eszméleténél volt, mikor kikaptam fegyvertartójából a pisztolyt, s rohantunk, ahogy csak a lábunk bírta. Nem igazán jutottunk messzire, csak három szobával arrébb, ahol is magunkra zártuk az ajtót.

4.

Itt az idő, éjfél van, cselekednem kell. Ránéztem a kezemben lévő apró üvegcsére, ami a pisztollyal együtt a kezembe akadt. Nem kellett sokáig gondolkodnom, hogy mi lehet az. Fél perc sem kellett, mire az információ az agyamig eljutott. Ez egy drogos fiola, ami nem is jelenthet mást, hogy apánk a kábítószerre kezdett. Az egész életem lepergett előttem, de most másként: az apró, eddig hiányzó részletek a helyére kerültek, s egészen megdöbbsenem, hogy nem szűrt szemet apám viselkedése. Sejtettem, hogy ha egyszer kitesszük a lábunkat a szobából, akkor semmi kétség: meg fog ölni minket. Eddig csak fenyegetett, de ma láttam a tekintetében a vadságot, a gyilkolási vágy vörösen izzó tüzeit. Nem csak a levegőbe beszélt. Most nem az én életem aggasztott a legjobban, hanem Jamie-é. Apropos Jamie, ideje szembenézni a sorsunkkal. Halkan, nesztelenül kinyitottuk az ajtót. Óvatosan kisurrantunk, le az ódon lépcsőn. Minden lépésnél halkan nyikordult meg a lépcsőfok. Nagyon reméltem, hogy Sam nincs a közelünkben. A lépcső mellett jobbra fordultunk, ahol a vendégszoba volt. - 10,9,8,7,6,5,4,3,2,1.. Aki bújt, aki nem megyek!- hallottuk Sam kiáltását.- Hová bújtatok Drágáim? Megtalállak titeket úgy is!- ordított mézesmázos hangján. - Jamie, a szobába! Gyerünk!- súgtam oda halkan öcsémnek. Azzal lélekszakadva szaladtunk a vendégszobába, ahol a pókhálóknek, és a régi kartondobozoknak köszönhetően jó búvóhelyre találtunk. Ha emlékezetem nem csalt meg, akkor a szoba végén van egy másik kijárat, ahol majd meg tudunk lógni. Remélhetőleg. Tudom, hol vagytok Csibészek! Nem kell sokat várnotok a halálra! Lepuffantalak titeket!- hallatszott újra a mostanra kicsit sem mézesmázos kiabálás.

5.

Már nincs sok hátra, érzem. Elmém teljesen nyílt, minden apró rezzenést észreveszek magam körül. Látom Jamie könnyáztatta arcát, amint engem figyel az ósdi bútor mögül. Nincs messze tőlem, azonban félek, hogy a Sam megtudja, hol rejtőzünk, ezért óvatosságnak kell lennem. Ránézek,

szemembe könny szökik, és lassan, hogy jól értse, eltátogom neki: „Rohanj!”. Ő azonban nem mozdul. Makacs, mint mindig. Ismét megpróbálkozom az értésére adni, hogy el kell mennie. Látja rajtam, hogy komolyan gondolom, ezért kitörli szeméből a könnyeket, bólint. Halkan, minden zaj nélkül odakúszom mellé, szorosan megölelem, fülebe suttogom, hogy szeretem, majd gyengéden eltolom magamtól. Tekintetem elhomályosul, ahogy ránézek: olyan fiatal, mégis többet tud, mint mások. Erősebb bárki másnál. Ő visszapillant rám, tekintetében látom, hogy nem adja fel, neki sikerülni fog a kijutás, nekem nem. Puha kezével letörli arcomról a könnyeket, majd mélyen a szemembe néz, megfordul és rohan, ahogy tud. Nesztelenül, ahogy szokott... Én is megfordulok, látom apám árnyékát, közelebb ért, mint gondoltam. Ő még mindig nem tudja, hol rejtőztem el előle, ezért bátran belép a szobába. Remegő kezeim közé fogom puskámat, célzok, lövök. A golyó éles süvítéssel szeli a levegőt pontosan apám mellkasa felé, oda, ahol kőszíve dobog. Észrevette, hogy hol vagyok, természetesen ő sem késlekedik, rám lő. Még néhány másodperc, és eljön, aminek el kell jönnie. Még 5 másodperc, 4, 3... már nem tudok tovább számolni. Valami hátulról a mellkasomba szúródik. Az egyetlen, aki elszámolta magát, az én vagyok. Nem egyedül volt, Más is volt vele, azért volt ilyen egyszerű, primitív győzelme. Lassan kifordul a kezemből a puska, lassan kimegy a lábamból az erő, s összeesek. Fejemet beverem a komód sarkába. Mint valami ördögi ráadás. Ezen az ócska poénon mosolyognom kell, azonban a mosoly az arcomra fagy mindörökre. Elsötétül minden, a gonosz nyert.

6.

Emily, Emily kelj már fel!- kinyitottam a szemem, s Jamie arcát láttam- Itt van!Ki?- kérdeztem rá meglepetten. Hogyhogy ki? Sam! Nem hallottad a kiabálást?!- nézett rám riadt szemével. Nem. - mondtam remegő hanggal, majd körbenéztem a szobába. Rélmálmain szobájába, ott, ahol az egész kezdődött, ahol éjjelkor megrázkódott a padló alattam. – Mit kiabált?Azt, hogy kinyír minket, ha addig él is... Joe bácsi is vele jött.